SAARLOOSWOLFHOND

Oprindelsesland: Holland

Anvendelse: Saarlooswolfhond er ikke opdrættet med sigte på nogen bestemt anvendelse. Den besidder egenskaber, der gør den egnet til at være en tro og pålidelig selskabshund såvel som familiehund.

Klassifikation: FCI Gruppe 1 (Hyrde- og kvæghunde, undtagen Schweizer Sennenhunde)
Sektion 1 (Hyrdehunde)
Uden brugsprøve

Historie: Leendert Saarloos (1884-1969) var naturelsker og holdt også meget af hunde. Han syntes dog, at hundene var blevet for menneskeliggjorte, og da han holdt meget af Schæferhunden, ville han forsøge at avle de naturlige egenskaber tilbage i denne race for at skabe en bedre brugshund. Han krydsede derfor en Schæferhund, han, Gerard van der Fransenum - en hund af klassisk, preussisk type - med Fleuri, en hunulv, der stammede fra den sibiriske gren af den europæiske type (1932).

Ved at avle tilbage til faderen fik han en population af dyr med kvart ulveblod, og i løbet af den følgende, eksperimentelle fase med streng udvælgelse fremkom en ny race, den ”Europæiske Ulvehund”.

Da udvalgte dyr af denne nye race gjorde god fyldest som førerhunde for blinde, blev de først betragtet som egnede til denne opgave, men på grund af forøgelsen af andelen af ulveblod mistede man gradvis de nyttige egenskaber, der var nedarvet fra den oprindelige forfader Gerard, og det blev klart, at racen hverken var velegnet som brugshund eller førerhund. Arven fra Leendert Saarloos er ikke en brugshund men en hund med egenskaber tæt på naturen. Racen blev anerkendt i 1975. Samtidig fik racen navnet ”Saarlooswolfhond” til ære for grundlæggeren. Æres den, som æres bør.

Helhedsindtryk: Saarlooswolfdog er en kraftigt bygget hund, hvis ydre fremtræden (kropsbygning, bevægelse og pels) har meget tilfælles med ulven. Dens bygning er harmonisk, og den har ret lange ben – uden dog at virke højbenet. Kønspræget er udtalt hos både hanner og tæver.

SAARLOOSWOLFHOND

Proportioner: En Saarlooswolfhond er længere end højden ved skulderen. Næseparti og skalle er lige lange.

Temperament: En livlig hund med masser af energi og med tegn på en stolt og selvstændig karakter. Den adlyder kun af egen fri vilje og underkaster sig ikke. Over for sin herre er den hengiven og særdeles pålidelig. Over for fremmede kan den være reserveret og tager ikke selv kontakt. Denne reservation og trang til flugt i ukendte situationer er typisk for en Saarlooswolfhond.

Hoved: Hovedet skal give et ulveagtigt indtryk, og dets størrelse skal være harmonisk afpasset efter kroppen. Set fra oven og fra siden er hovedet kileformet. Linien fra næsepartiet til de veludviklede kindbensbuer er meget karakteristisk. Sammen med en korrekt form og placering af øjnene giver denne linie det ønskede ulveudtryk.

Skalle: Skallen er flad og bred. Der skal advares mod overdrivelse af bredden, da dette påvirker den typiske kileform. Nakkeknuden og knoglestrukturer rundt om øjnene må kun være ubetydelige. Øjenbrynsbuerne glider over i skallen i en jævn linie.

Stop: Overgangen fra det kraftige næseparti til skallen skal forme et let stop.

Næse: Godt pigmenteret. Næseryggen er lige.

Næseparti: Set fra siden ikke for dybt. Det er let kileformet. Set fra oven tilspidser det gradvist og er harmonisk udfyldt under øjnene. For groft næseparti tilslører den typiske ulveform.

Læber: Godt sluttende og helt stramme

Kæber: Over- og underkæbe er veludviklede. Overkæben må ikke være grov i forhold til skallen. Underkæben må ikke være fremtrædende. Stærkt og komplet saksebid. Et stramt og tæt saksebid accepteres.

Øjne: Gule og mandelformede. De er let skråtstillede, hverken udstående eller runde, med godt sluttende øjenrande. Udtrykket er vågent og reserveret, men ikke ængsteligt. Øjnene er et meget typisk træk for racen. De understreger det ønskede ulveagtige udseende. Det ønskede udtryk kan kun opnås med lyse øjne. Der skal lægges stor vægt på øjenfarve, form og korrekt placering i skallen. Hos ældre hunde kan den gule øjenfarve blive mørkere, men de oprindelige anlæg for gule øjne skal fastholdes. Brun øjenfarve er ikke ønskelig. Øjenomgivelserne skal glide jævnt over i skallen. For fremtrædende knoglestruktur kombineret med udtalte øjenbrynsbuer og markeret stop er uønsket.

Ører: Middelstore, fast opretstående og trekantede med afrundet spids. Behårede på indersiden. De er ansat i højde med øjnene. Ørerne er meget bevægelige og signalerer hundens stemning og følelser.

SAARLOOSWOLFHOND

Hals: Tør og godt muskuløs, glider over i ryggen i en meget blød linie, og lige så flydende er linien fra struben til brystet. Halsen kan, især i vinterpels, prydes af en smuk krave. På struben er huden minimal og ikke fremtrædende. Det er typisk for Saarlooswolfhond, at hoved og hals danner en næsten vandret linie ved afslappet trav.

Krop: En Saarlooswolfhond er længere end sin skulderhøjde.

- Ryg: Lige og stærk
- Lænd: Fast og velbemusklet. Hverken kort eller smal
- Kryds: Bredt og temmelig langt
- Bryst: Underbrystets flydende linie når for det meste til albuerne. Brystkassen og afstanden mellem forbenene – set forfra – er moderat bred. En for massiv brystkasse bør undgås, da den forstyrrer det omrids, der ses hos en stabil traver. Ribbenene er godt buede – uden overdrivelse. Omridset er temmelig slankt og meget ulveagtigt.
- Underlinie: Stram og let optrukken

Hale: Bred og med rigelig pels ved basis og når mindst ned til haseleddet. Den virker lidt lavt ansat, hvad der ofte understreges ved, at den er trykket let ned ved basis. Halen bæres i en let sabelformet kurve eller næsten lige. Den kan bæres lidt højere, når hunden er i affekt eller under trav.

Lemmer:

Forpart: Benene er lige og godt muskuløse. Knoglerne har ovalt tværsnit og er ikke for grove. I forhold til kroppen har benene en vis elegance.

- Skuldre: Normal længde
- Overarm: Af samme længde som skulderbladet. Normal vinkling mellem skulderblad og overarm – ikke overdrevet.
- Albuer: Slutter tæt til brystkassen uden at være presset for tæt ind. På grund af ribbenenes kurve samt den korrekte placering af skulder og overarm er afstanden – set forfra – mellem albuerne moderat bred.
- Underarm: Lige og parallel med stærke knogler med tilstrækkelig masse og længde.
- Håndrod: Stærk
- Mellemhånd: Let skråtstillet
- Forpoter: Harepoter, godt muskuløse og hvælvede med kraftigt udviklede trædepuder. I stand er let udaddrejede poter tilladt.

Bagpart: På grund af den lavt ansatte hale, der ofte er let ”trykket ned” ved basis, ser bækkenet ofte ud til at være mere skråtstillet. Vinklerne i bagparten svarer til forpartens vinkler. Den lette bevægelse, der er typisk for racen, er meget afhængig af de korrekte vinkler i knæ og haseled. Selv en let afvigelse vil hindre denne typiske bevægelse. I stand er let kohasethed tilladt.

- Overlår: Af normal længde og bredde med kraftig muskulatur
- Knæ: Ikke overdrevent vinklet
- Underlår: Af næsten samme længde som overlåret og godt bemusklet
- Haseled: Vinklingen må ikke være overdreven. Knogler og muskler tillader, at haseleddet kan strækkes helt ud.
- Mellemfod: Af moderat længde og hældning
- Bagpoter: Veludviklede og godt hvælvede

Bevægelse: Saarlooswolfhond er er typisk utrættelig traver, som let kan tilbagelægge store afstande i sit eget tempo. Den trættes næsten ikke af denne naturlige bevægelse og

minder derved om ulven. En Saarlooswolfhond adskiller sig betydeligt fra andre racer gennem denne meget specifikke letfodede bevægelse. Den korrekte bevægelse fremefter bestemmes i meget høj grad af forskellige detaljer i kropsbygningen, frem for alt har den korrekte vinkling af lemmerne stor betydning. En stærk håndrod og en let hældende mellemhånd giver en fleksibel, let og fjedrende bevægelse. Ved et frit og uforstyrret trav bærer hunden hoved og hals næsten vandret, og i denne stilling er øjnenes placering og hovedets kileform særlig karakteristisk.

Under det utrættelige trav, som er racens typiske gangart, ses ikke nogen stor rækkevidde i lemmerne, fordi dette, såvel som for meget fraskub, ville ødelægge det letfodede trav, som er et mønster på energi-sparende bevægelse.

Pels:

Hårlag: Sommerpelsen adskiller sig betydeligt fra vinterpelsen. Om vinteren er underulden for det meste dominerende og danner sammen med yderpelsens dækhår en fyldig pels, der dækker hele kroppen og danner en tydelig krave rundt om halsen. I sommerpels er yderpelsens dækhår dominerende. Temperaturskift efterår og vinter kan have stor indflydelse på underulden, som dog altid skal være til stede. Det er væsentligt, at bugen, overlårenes inderside og pungen er dækket af hår.

Farve: Pelsfarverne går fra lyse til mørke nuancer – med sorte hårspidser – af vildtfarver (vildsvin og hare) – også kaldet ulvegrå, og fra lyse til mørke nuancer af vildtfarver med brune hårspidser. De typiske ulveaftegn går fra lys cremehvid til hvid. Disse typiske blege ulveaftegn strækker sig på undersiden af kroppen, på indersiden af lemmerne, på bagsiden af benene, på bukserne og under halen.

Pigmentet på næse, øjenrande, læber og kløer bør være sort hos ulvegrå hunde med hvidt og hvidcreme og leverfarvede hos de brunfarvede hunde. Begge farvevarianter har en mørkere farve på ydersiden af benene. En tydelig maske bør kunne ses..

.

Størrelse: Skulderhøjde: Hanner 65-75 cm

Tæver 60-70 cm

Mindre afvigelser opefter er tilladt.

Fejl: Enhver afvigelse fra de foregående punkter betragtes som en fejl, hvis betydning for bedømmelsen skal stå i nøje forhold til afvigelsens omfang og dens indvirkning på hundens sundhed og velbefindende.

- For runde og fremstående øjne
- For fremtrædende øjenhuler således, at overgangen fra øjenbrynsbuerne til skallen ikke er en flydende linie. Dette ses ofte sammen med et udtalt stop og runde øjne.
- For højtansatte eller for spidse ører
- Ørerne pegende for meget udad
- Kroppen for dyb og kort
- Krøllet hale, halen båret over ryggen
- For grove benstammer
- Ikke tilstrækkelig dybe farver
- Mørk saddel

SAARLOOSWOLFHOND

Diskvalificerende fejl:

- Aggressive eller for sky hunde
- Enhver hund, der tydeligt viser fysiske eller psykiske abnormiteter, skal diskvalificeres.
- Manglende racetype
- Pelsfarver, der ikke er nævnt i standarden.

Bemærk:

- Hanhunde skal have to normalt udviklede testikler i pungen.
- Kun klinisk sunde og funktionsdygtige hunde med racetypisk bygning bør anvendes i avlen.

Dansk Kennel Klubs bemærkning:

Forhold, der påvirker en hunds sundhed negativt, betragtes som en alvorlig fejl.

Ω Ω Ω

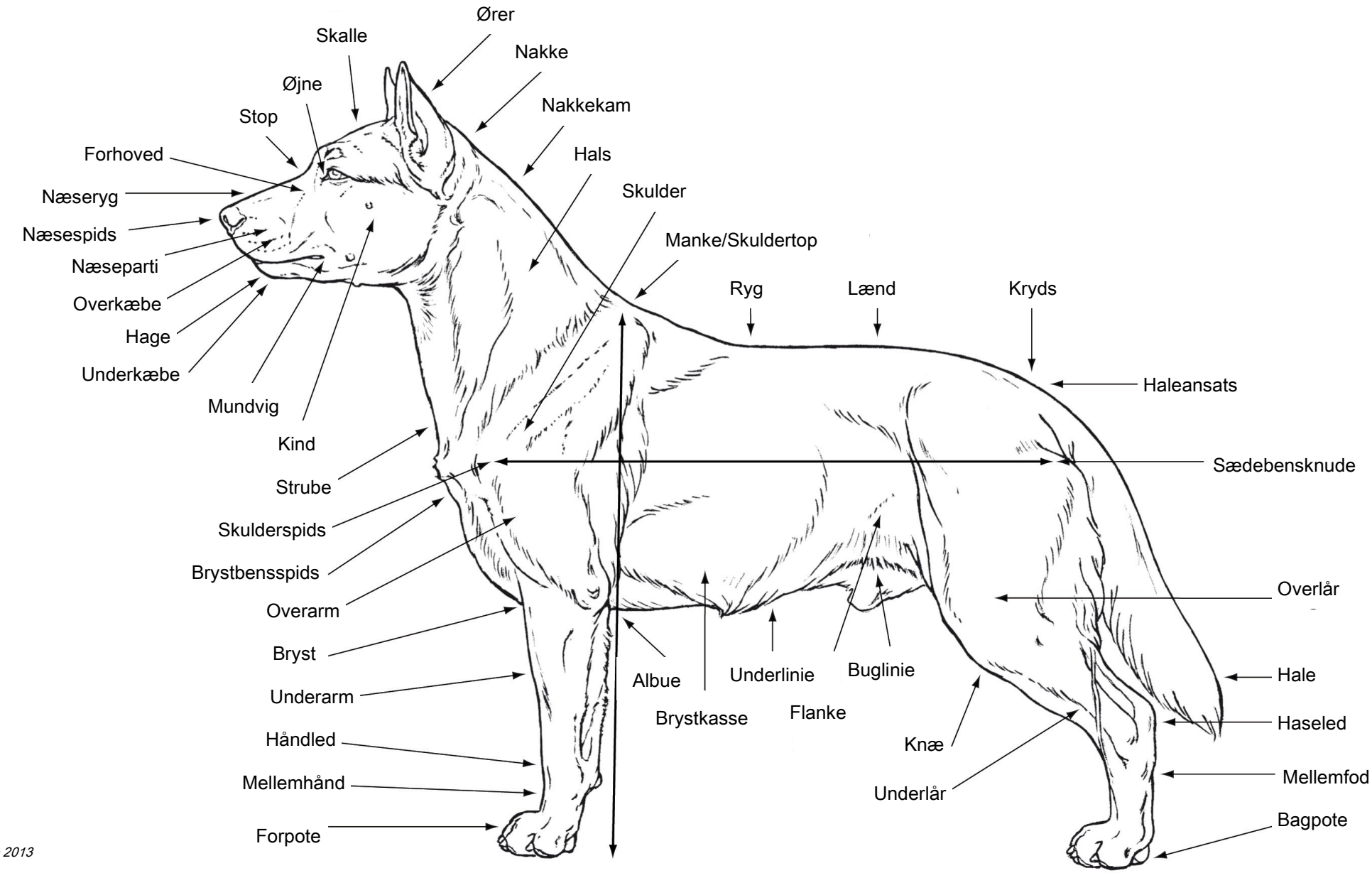
Standarden udgivet af FCI 29. maj 2015

Oversættelsen godkendt af DKK's Standard Komité

JULI 2015

NB: Denne udgave erstatter standard udsendt af DKK i APRIL 2000

Anatomiske træk

Bystrup 2013